ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 15ης Ιανουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση T-236/00 R,

Gabriele Stauner, κάτοικος Wolfratshausen (Γερμανία),

Freddy Blak, κάτοικος Næstved (Δανία),

Jens-Peter Bonde, κάτοικος Bagsværd (Δανία),

Theodorus Bouwman, κάτοικος Eindhoven (Κάτω Χώρες),

Kathalijne Maria Buitenweg, κάτοικος Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες)

Mogens Camre, κάτοικος Κοπεγχάγης (Δανία),

Rijk van Dam, κάτοικος Ρόττερνταμ (Κάτω Χώρες),

Michl Ebner, κάτοικος Bolzano (Ιταλία),

Christopher Heaton-Harris, κάτοικος Kettering Northants (Ηνωμένο Βασίλειο),

Lousewies van der Laan, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο),

Joost Lagendijk, κάτοικος Ρόττερνταμ,

Nelly Maes, κάτοικος Sinaai (Βέλγιο),

Franz-Xaver Mayer, κάτοικος Landau επί του Isar (Γερμανία),

Franziska Emilia Müller, κάτοικος Bruck (Άνω Παλατινάτο) (Γερμανία),

Alexander Radwan, κάτοικος Rottach-Egern (Γερμανία),

Alexander de Roo, κάτοικος Άμστερνταμ,

Heide Rühle, κάτοικος Στουτγάρδης (Γερμανία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Ursula Schleicher, κάτοικος Μονάχου (Γερμανία),

Inger Schöring, κάτοικος Gävle (Σουηδία),

Esko Olavi Seppänen, κάτοικος Ελσίνκι (Φινλανδία),

Bart Staes, κάτοικος Αμβέρσας (Βέλγιο),

Claude Turmes, κάτοικος Esch-sur-Alzette (Λουξεμβούργο),

βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκπροσωπούμενοι από τους J. Sedemund και T. Lübbig, δικηγόρους Βερολίνου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. di Stefano, 49, avenue de la Gare,

αιτούντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους C. Pennera, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και τον M. Berger, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους U. Wölker, νομικό σύμβουλο, και X. Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθών,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής της εκτελέσεως, αφενός, των σημείων 17 και 29 της συμφωνίας-πλαισίου της 5ης Ιουλίου 2000 για τις σχέσεις μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής και, αφετέρου, του παραρτήματος 3 αυτής της συμφωνίας-πλαισίου,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Από το 1990 οι διατάξεις που διέπουν τις θεσμικές σχέσεις μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Επιτροπής έχουν αποτυπωθεί σε ένα «κώδικα δεοντολογίας» (ΕΕ 1995, C 89, σ. 69).

2 Τον Σεπτέμβριο του 1999 το Κοινοβούλιο ζήτησε με ψήφισμα «τη γρήγορη επίτευξη διοργανικής συμφωνίας μεταξύ της Επιτροπής και του Κοινοβουλίου στο πλαίσιο ενός νέου κώδικα δεοντολογίας».

3 Στις 5 Ιουλίου 2000 η συμφωνία-πλαίσιο για τις σχέσεις μεταξύ Κοινοβουλίου και Επιτροπής (στο εξής: συμφωνία-πλαίσιο) εγκρίθηκε από την πλειοψηφία των μελών του Κοινοβουλίου.

4 Το πρώτο σημείο της συμφωνίας-πλαισίου προβλέπει:

«Τα δύο θεσμικά όργανα, προκειμένου να αναπροσαρμόσουν τον κώδικα δεοντολογίας που είχε θεσπιστεί το 1990 και τροποποιηθεί το 1995, συμφωνούν στα ακόλουθα μέτρα, έτσι ώστε να ενισχυθεί η ευθύνη και η νομμότητα της Επιτροπής, να επεκταθεί ο εποικοδομητικός διάλογος και η πολιτική συνεργασία, να βελτιωθεί η ροή των πληροφοριών και να ενημερώνεται και να ζητείται η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τις διοικητικές μεταρρυθμίσεις στην Επιτροπή. [Τα δύο όργανα] εγκρίνουν επίσης ορισμένα ειδικά εκτελεστικά μέτρα i) για τη νομοθετική διαδικασία, ii) για τις διεθνείς συμφωνίες και τη διεύρυνση και iii) για τη διαβίβαση εμπιστευτικών εγγράφων και πληροφοριών της Επιτροπής. Τα εκτελεστικά αυτά μέτρα επισυνάπτονται στην παρούσα συμφωνία-πλαίσιο.»

5 Το σημείο 17 της συμφωνίας-πλαισίου ορίζει τα εξής:

«Το [...] Κοινοβούλιο και η Επιτροπή συμφωνούν στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας απαλλαγής η οποία διέπεται από το άρθρο 276 της Συνθήκης ΕΚ, ως προς τη διαβίβαση από την Επιτροπή κάθε πληροφορίας που είναι αναγκαία για τον έλεγχο της εκτελέσεως του προϋπολογισμού του συγκεκριμένου έτους, η οποία της ζητείται προς τον σκοπό αυτό από τον Πρόεδρο της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής που είναι αρμόδια για τη διαδικασία απαλλαγής σύμφωνα με το παράρτημα VI του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Εάν προκύψουν νέα στοιχεία σχετικά με προηγούμενα έτη, για τα οποία έχει ήδη χορηγηθεί απαλλαγή, η Επιτροπή διαβιβάζει όλες τις σχετικές πληροφορίες που είναι απαραίτητες προκειμένου να εξευρεθεί λύση αποδεκτή και για τα δύο μέρη.»

6 Το σημείο 29 ορίζει ότι «όλες οι ειδικές λεπτομέρειες καθορίζονται αναλυτικώς στα παραρτήματα».

7 Το παράρτημα 3 της συμφωνίας-πλαισίου αφορά τη διαβίβαση των εμπιστευτικών πληροφοριών στο Κοινοβούλιο. Κατά τα σημεία 1.1 έως 1.5 του παραρτήματος 3:

«1.1. Το παρόν παράρτημα ρυθμίζει τη διαβίβαση των εμπιστευτικών πληροφοριών από την Επιτροπή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τη μεταχείρισή τους στο πλαίσιο της ασκήσεως των εξουσιών του Κοινοβουλίου σχετικά με τη νομοθετική διαδικασία και τη διαδικασία προϋπολογισμού, τη διαδικασία απαλλαγής ή την εν γένει άσκηση της εξουσίας ελέγχου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Τα δύο όργανα ενεργούν τηρώντας το αμοιβαίο καθήκον ειλικρινούς συνεργασίας και σε πνεύμα πλήρους αμοιβαίας εμπιστοσύνης, καθώς επίσης τηρώντας αυστηρά τις σχετικές διατάξεις των Συνθηκών, ιδίως τα άρθρα 6 και 46 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και 276 της Συνθήκης ΕΚ.

1.2. Ως πληροφορία νοείται κάθε γραπτή ή προφορική πληροφορία, ανεξαρτήτως του μέσου εγγραφής ή της πηγής.

1.3. Η Επιτροπή διασφαλίζει στο Κοινοβούλιο την πρόσβαση στις πληροφορίες, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος παραρτήματος, όταν ένα από τα κοινοβουλευτικά όργανα που μνημονεύονται κατωτέρω υπό 1.4 υποβάλλει αίτηση για τη διαβίβαση εμπιστευτικών πληροφοριών.

1.4. Εντός του πλαισίου του παρόντος παραρτήματος, εμπιστευτικές πληροφορίες από την Επιτροπή μπορούν να ζητούν ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, οι πρόεδροι των ενδιαφερομένων κοινοβουλευτικών επιτροπών, καθώς και το προεδρείο και η διάσκεψη των προέδρων.

1.5. Από το παράρτημα αυτό αποκλείονται οι πληροφορίες σχετικά με τις διαδικασίες παραβάσεως ή με τις διαδικασίες σε ζητήματα ανταγωνισμού, καθόσον δεν

καλύπτονται ακόμη, κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως από το κοινοβουλευτικό όργανο, από μια οριστική απόφαση της Επιτροπής.»

8 Οι γενικοί κανόνες, αφενός, και οι λεπτομέρειες σχετικά με την πρόσβαση στις εμπιστευτικές πληροφορίες και τη μεταχείριση αυτών, αφετέρου, περιέχονται αντιστοίχως στα σημεία 2 και 3 του παραρτήματος 3.

9 Άλλωστε, το άρθρο 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, προβλέπει ότι «η Επιτροπή απαντά προφορικώς ή γραπτώς στις ερωτήσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ή των μελών του».

Διαδικασία

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Σεπτεμβρίου 2000, η G. Stauner και 21 άλλοι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: αιτούντες) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ προσφυγή ακυρώσεως της συμφωνίας-πλαισίου.

11 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Σεπτεμβρίου 2000, οι αιτούντες υπέβαλαν επίσης, δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ, αίτηση αναστολής της εκτελέσεως, αφενός, των σημείων 17 και 29 της συμφωνίας-πλαισίου και, αφετέρου, του παραρτήματος 3 της τελευταίας.

12 Στις 9 Οκτωβρίου 2000, το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

13 Στις 25 Οκτωβρίου 2000, οι διάδικοι ανέπτυξαν τις παρατηρήσεις τους. Μετά το πέρας της ακροάσεως, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου ζήτησε από τους διαδίκους να εξετάσουν το ενδεχόμενο φιλικού διακανονισμού της υποθέσεως ασφαλιστικών μέτρων, όπου καθένα από τα καθών όργανα θα δήλωνε, στην ουσία, ότι τα σημεία 17 και 29 της συμφωνίας-πλαισίου και το παράρτημά της 3 για τη διαβίβαση εμπιστευτικών πληροφοριών στο Κοινοβούλιο δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ.

14 Με έγγραφο της 20ής Νοεμβρίου 2000, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Νοεμβρίου 2000, ο εκπρόσωπος των αιτούντων δήλωσε ότι αυτοί θα παραιτούνταν της αιτήσεώς τους ασφαλιστικών μέτρων αν τα καθών όργανα αποδέχονταν την ανωτέρω πρόταση. Επιπλέον, έκανε μνεία αποσπασμάτων ενός εγγράφου που επισυνάπτεται στο έγγραφό του και φέρει τον τίτλο «Practical Guide to the Framework Agreement», στα οποία επαληθεύεται ο φόβος ότι η Επιτροπή επικαλείται επίσης τη συμφωνία-πλαίσιο για να περιορίσει τις μεμονωμένες αιτήσεις παροχής πληροφοριών υπό την έννοια του άρθρου 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ.

15 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Νοεμβρίου 2000, το Κοινοβούλιο υπενθύμισε ότι η συμφωνία-πλαίσιο «ουδόλως θίγει τα ατομικά δικαιώματα που οι βουλευτές του Κοινοβουλίου [...] μπορούν να αντλήσουν από το άρθρο 197 [, τρίτο εδάφιο,] ΕΚ» και σημείωσε τα εξής:

«Το ζήτημα εάν οι απαντήσεις που έδωσε η Επιτροπή αφορούν, ενδεχομένως, και τη διαβίβαση των εμπιστευτικών πληροφοριών αποτέλεσε αντικείμενο διεξοδικής συζητήσεως στο πλαίσιο της διασκέψεως των προέδρων των πολιτικών ομάδων της 16ης Νοεμβρίου. Οι εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου έλαβαν τότε οδηγία να γνωστοποιήσουν στον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου [...] ότι η εκτεθείσα, συναφώς, πρόταση της 25ης Οκτωβρίου δεν μπορούσε να γίνει δεκτή από το Κοινοβούλιο.»

16 Με έγγραφο που περιήλθε αυθημερόν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή γνωστοποίησε ότι αποφάσισε, κατά την από 15 Νοεμβρίου 2000 συνεδρίασή της, να μη δεχθεί την πρόταση φιλικού διακανονισμού.

17 Ενόψει των αρνήσεων αυτών, ζητήθηκε από το Κοινοβούλιο και την Επιτροπή να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του εγγράφου του εκπροσώπου των αιτούντων της 20ής Νοεμβρίου 2000 και επί του εγγράφου στο οποίο εκείνο παραπέμπει, τις οποίες και υπέβαλαν στις 12 Δεκεμβρίου 2000.

Σκεπτικό

18 Βάσει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τη λήψη των αναγκαίων προσωρινών μέτρων.

19 Στην προκειμένη περίπτωση, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων κρίνει ότι επιβάλλεται κατ' αρχάς να εξεταστεί το παραδεκτό της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή ισχυρίζονται, κατ' αρχάς, ότι η παρούσα αίτηση πρέπει να απορριφθεί διότι, ελλείψει εκθέσεως των πραγματικών και νομικών ισχυρισμών που εκ πρώτης όψεως δικαιολογούν την αναστολή της εκτελέσεως, δεν είναι σύμφωνη με τις επιταγές του άρθρου 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1988, 152/88 R, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2931, σκέψη 12, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 16ης Ιουλίου 1992, Τ-29/92 R, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2161, σκέψεις 32 και 34).

21 Δεύτερον, ισχυρίζονται ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί, εφόσον η προσφυγή επί της οποίας στηρίζεται είναι προδήλως απαράδεκτη. Πράγματι, η συμφωνία-πλαίσιο δεν αφορά τους αιτούντες άμεσα και ατομικά.

22 Ειδικότερα, η συμφωνία-πλαίσιο δεν αφορά ατομικά τους αιτούντες εφόσον αυτή παράγει αποτελέσματα μόνον σε σχέση με τα συμβαλλόμενα μέρη, δηλαδή τα καθών όργανα.

23 Αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζονται οι αιτούντες, η συμφωνία-πλαίσιο δεν ρυθμίζει το δικαίωμα κάθε βουλευτή να υποβάλει ερωτήματα στην Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ. Η συμφωνία-πλαίσιο αφορά μόνον τη διαβίβαση πληροφοριών στο Κοινοβούλιο ως όργανο.

24 Επομένως, η συμφωνία-πλαίσιο αφορά τους αιτούντες όπως όλους τους άλλους νυν ή μέλλοντες βουλευτές του Κοινοβουλίου, δηλαδή ως μέλος ομάδας που υπόκειται σε διαρκείς διακυμάνσεις.

25 Το Κοινοβούλιο διευκρινίζει ότι τα αποτελέσματα της εφαρμογής της συμφωνίας-πλαισίου περιορίζονται στην εσωτερική οργάνωση των δραστηριοτήτων του και ότι η προσφυγή περί ακυρώσεως αυτής της πράξεως που υπέβαλαν οι αιτούντες δεν μπορεί επομένως να κριθεί παραδεκτή (διατάξεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 1986, 78/85, Groupe des droites européennes κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1753, και της 22ας Μαΐου 1990, C-68/90, Blot et Front national κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2101).

26 Επιπλέον, η δυνατότητα καθορισμού του αριθμού των βουλευτών που αφορά η συμφωνία-πλαίσιο δεν αρκεί προκειμένου να θεωρηθεί ότι αυτή τους αφορά ατομικά

(αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 11, και της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 8). Συναφώς, η διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 2000, T-17/00 R, Rothley κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2000, σ. II-2085), δεν συνιστά σχετικό προηγούμενο διότι, σε αντίθεση με την κατάσταση στην υπό κρίση υπόθεση, η επίμαχη απόφαση αναφερόταν ρητώς στους βουλευτές.

27 Οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων είναι παραδεκτή, εφόσον είναι παραδεκτή και η προσφυγή στην κύρια δίκη επί της οποίας στηρίζεται.

28 Οι κανόνες δεοντολογίας που αποτελούν το αντικείμενο συμφωνίας μεταξύ των οργάνων της Ένωσης αποτελούν πράξεις που εκδίδουν τα καθών όργανα υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ. Η συμφωνία-πλαίσιο αφορά άμεσα και ατομικά τους αιτούντες υπό την ιδιότητά τους ως βουλευτές του Κοινοβουλίου, ιδιαιτέρως διότι θίγει το δικαίωμά τους υποβολής ερωτημάτων και ασκήσεως ελέγχου δυνάμει του άρθρου 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ.

29 Οι διατάξεις της συμφωνίας-πλαισίου εφαρμόζονται, σύμφωνα με το άρθρο 186, στοιχείο γ', του κανονισμού του Κοινοβουλίου (ΕΕ 1999, L 202, σ. 1), εντός του Κοινοβουλίου και επομένως έχουν δεσμευτικό αποτέλεσμα έναντι των αιτούντων. Δυνάμει των διατάξεων αυτών, επιβάλλονται στους αιτούντες συγκεκριμένοι κανόνες συμπεριφοράς και απειλείται η επιβολή κυρώσεων στην περίπτωση της μη τηρήσεως των κανόνων αυτών (σημείο 3.3 του παραρτήματος 3).

30 Με τις διατάξεις της συμφωνίας-πλαισίου γίνεται σφετερισμός των εξουσιών ελέγχου που το άρθρο 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ αναγνωρίζει στους αιτούντες. Το άρθρο αυτό απονέμει στον καθένα από τους αιτούντες ατομικά και «πρωτογενή» δικαιώματα έναντι της Επιτροπής. Οι προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπει το άρθρο 230 ΕΚ πληρούνται εφόσον η συμφωνία-πλαίσιο προορίζεται να παράγει νομικά αποτελέσματα έναντι τρίτων και περιορίζει σημαντικά τις υποχρεώσεις

ενημερώσεως που υπέχει η Επιτροπή έναντι κάθε βουλευτή κατά το άρθρο 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ. Οι αιτούντες παραπέμπουν, συναφώς, στο σημείο 1.5 του παραρτήματος 3 της προπαρατεθείσας συμφωνίας-πλαισίου.

31 Επιπλέον, οι εξουσίες ελέγχου που παρέχει το άρθρο 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ αποτελούν έκφραση της καταστάσεως των αιτούντων, εκπροσώπων που εκλέχθηκαν άμεσα από τους πολίτες και έχουν δημοκρατική νομμότητα. Οι διατάξεις της συμφωνίας-πλαισίου συνιστούν άμεση παρέμβαση στην άσκηση της εξουσίας των αιτούντων.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου που αντλείται από παράβαση των διατάξεων του Κανονισμού Διαδικασίας

32 Κατά το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν «τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται».

33 Το άρθρο 104, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού ορίζει ότι η αίτηση προσωρινών μέτρων υποβάλλεται «με χωριστό δικόγραφο και με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τα άρθρα 43 και 44».

34 Από τη συνδυασμένη ανάγνωση αυτών των διατάξεων του άρθρου 104 του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να επι-

τρέπει, από μόνη της, στον καθού διάδικο να προετοιμάσει τις παρατηρήσεις του και στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να αποφανθεί επί της αιτήσεως, ενδεχομένως, χωρίς άλλα στοιχεία. Προκειμένου να διασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης επιβάλλεται, για να είναι παραδεκτή μια τέτοια αίτηση, τα ουσιαστικά πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό από το ίδιο το δικόγραφο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων. Αν και το δικόγραφο αυτό μπορεί να θεμελιωθεί και να συμπληρωθεί, ως προς κάποια συγκεκριμένα σημεία, από αναφορές σε ειδικά αποσπάσματα συνημμένων σ' αυτό εγγράφων, εντούτοις η γενική αναφορά σε άλλα έγγραφα, έστω και συνημμένα στο δικόγραφο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, δεν μπορεί να αντισταθμίσει την έλλειψη των ουσιωδών στοιχείων στο εν λόγω δικόγραφο.

35 Στην υπό κρίση υπόθεση, οι προσφεύγοντες αναφέρουν στην αίτησή τους ότι «η προσφυγή είναι βάσιμη για τους λόγους» που προβάλλουν. Η συνοπτική έκθεση των οκτώ λόγων που μνημονεύονται συμπληρώνεται από τη μνεία των σχετικών σημείων του δικογράφου της προσφυγής ακυρώσεως. Έτσι, υπό τον τίτλο «βάσιμο της προσφυγής (fumus boni juris)» επισημαίνεται:

«Η προσφυγή είναι βάσιμη για τους ακόλουθους λόγους:

α) η έκδοση της [συμφωνίας-πλαισίου] από το Κοινοβούλιο (βλ. σημεία 22 έως 25 του δικογράφου της προσφυγής) ενέχει παράβαση ουσιώδους τύπου·

β) ορισμένες διατάξεις της [συμφωνίας-πλαισίου] παραβιάζουν τον κανονισμό του Κοινοβουλίου, καθόσον θίγουν την απονομή αρμοδιοτήτων στους εντολοδόχους του λαού και στα όργανα του Κοινοβουλίου καθώς και την αυτονομία των επιτροπών και των εισηγητών τους, όπως προβλέπεται στον κανονισμό, και είναι ασυμβίβαστες με τις διατάξεις του παραρτήματος VII του κανονισμού του Κοινοβουλίου σχετικά με την εφαρμοστέα διαδικασία για την εξέταση των

εμπιστευτικών εγγράφων (βλ. σημεία 26 έως 46 του δικογράφου της προσφυγής)·

γ) ορισμένες διατάξεις της [συμφωνίας-πλαισίου] παραβιάζουν τον δημοσιονομικό κανονισμό και θίγουν, ειδικότερα, την εξουσία που αυτός αναγνωρίζει στο Κοινοβούλιο να ζητεί να του γνωστοποιείται κάθε πληροφορία και κάθε δικαιολογητικό για τα θέματα του προϋπολογισμού που υπάγονται στην αρμοδιότητά του (βλ. σημεία 47 έως 49 του δικογράφου της προσφυγής)·

δ) η [συμφωνία-πλαίσιο] βασίζεται, κατά παραβίαση της Συνθήκης, στο άρθρο 214 ΕΚ που ρυθμίζει τη διαδικασία διορισμού των μελών της Επιτροπής, αλλά δεν αποτελεί νομικό έρεισμα για τη θέσπιση διατάξεων που επηρεάζουν τόσο τις εσωτερικές εργασίες του Κοινοβουλίου όσο και τις σχέσεις μεταξύ των οργάνων όπως προβλέπονται από τη Συνθήκη (βλ. σημεία 50 έως 53 του δικογράφου της προσφυγής)·

ε) ορισμένες διατάξεις της [συμφωνίας-πλαισίου] είναι ασυμβίβαστες με το άρθρο 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, που εγγυάται στους βουλευτές του Κοινοβουλίου αυτόνομες και αναπαλλοτρίωτες εξουσίες ελέγχου έναντι της Επιτροπής (βλ. σημεία 54 έως 60 του δικογράφου της προσφυγής)·

στ) ορισμένες διατάξεις της [συμφωνίας-πλαισίου] περιορίζουν και υπονομεύουν τις εξουσίες ελέγχου του Κοινοβουλίου που προβλέπει το άρθρο 276 ΕΚ σχετικά με την εκτέλεση του προϋπολογισμού (βλ. σημεία 61 έως 64 του δικογράφου της προσφυγής)·

ζ) [η συμφωνία-πλαίσιο] παραβιάζει το άρθρο 7 ΕΚ που ορίζει ότι κάθε όργανο ενεργεί εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που του παρέχονται, δηλαδή σύμφωνα με τις διατάξεις των Συνθηκών (βλ. σημείο 65 του δικογράφου της προσφυγής)·

η) [η συμφωνία-πλαίσιο] παραβιάζει το άρθρο 211 ΕΚ δυνάμει του οποίου η Επιτροπή μεριμνά για την εφαρμογή της παρούσας Συνθήκης (βλ. σημείο 66 του δικογράφου της προσφυγής).»

36 Η αναφορά στους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής ακυρώσεως της συμφωνίας πλασίου, όπως έγινε υπό α' έως γ' και υπό ε' έως η', δεν μπορεί, έστω και αν αυτό επισυνάπτεται στο δικόγραφο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, να αντικαταστήσει την έκθεση των πραγματικών περιστατικών, λόγων και επιχειρημάτων στο ίδιο το κείμενο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων και δεν μπορεί, επομένως, να αντισταθμίσει την έλλειψη εκθέσεως, στην αίτηση αυτή, των λόγων της προσφυγής στην κύρια δίκη που συνιστούν fumus boni juris (βλ. υπό αυτή την έννοια, κατ' εφαρμογή του άρθρου 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάδα κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8787, σκέψη 27).

37 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι αντίθετο συμπέρασμα θα κατέληγε να υποχρεώσει τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να προβεί στην εξέταση της κύριας προσφυγής, οπότε μπορεί να στερηθεί αποτελέσματος η διάταξη του Κανονισμού Διαδικασίας που προβλέπει ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων υποβάλλεται με χωριστό δικόγραφο.

38 Ως εκ τούτου, η έκθεση των λόγων υπό α' έως γ' και υπό ε' έως η' δεν είναι σύμφωνη με τις προπαρατεθείσες επιταγές του Κανονισμού Διαδικασίας, οπότε δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη προκειμένου να αποδειχθεί το fumus boni juris της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως.

39 Όσο για τον λόγο υπό δ', ο οποίος αντλείται από εσφαλμένη νομική βάση της συμφωνίας-πλαισίου, και μόνον η προβολή του αρκεί για να κατανοηθεί η έννοια και το περιεχόμενό του. Η εκτίμηση, ενδεχομένως, αν συνιστά fumus boni juris, θα πρέπει να γίνει στο πλαίσιο της εξετάσεως αυτής της προϋποθέσεως για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων.

40 Επιβάλλεται, πάντως, να εξεταστεί εκ προοιμίου αν η προσφυγή στην κύρια δίκη είναι προδήλως απαράδεκτη, όπως ισχυρίζονται το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου που αντλείται από το απαράδεκτο της προσφυγής στην κύρια δίκη

41 Δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 104, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ο κανόνας αυτός δεν αποτελεί απλό τύπο, αλλά θέτει την προϋπόθεση η προσφυγή επί της ουσίας, επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, να μπορεί πράγματι να εξεταστεί από το Πρωτοδικείο.

42 Κατά πάγια νομολογία, το ζήτημα του παραδεκτού της κύριας προσφυγής δεν ερευνάται, κατ' αρχήν, στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, διότι άλλως προδικάζεται η ουσία της υποθέσεως. Πλην όμως, όταν, όπως εν προκειμένω, προβάλλεται το προφανώς απαράδεκτο της κύριας προσφυγής επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, παρίσταται αναγκαίο να ερευνάται η ύπαρξη ορισμένων στοιχείων που επιτρέπουν να κριθεί εκ πρώτης όψεως ότι δεν αποκλείεται τελείως το παραδεκτό της προσφυγής (διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 1986, 221/86 R, Groupe des droites européennes και Front national κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2969, σκέψη 19, και της 27ης Ιανουαρίου 1988, 376/87 R, Distrivet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 209, σκέψη 21· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 25ης Νοεμβρίου 1999, T-222/99 R, Martinez και de Gaulle κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-3397, σκέψη 60, και προπαρατεθείσα διάταξη Rothley κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 45).

43 Το άρθρο 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ προβλέπει ότι το Δικαστήριο ελέγχει, μεταξύ άλλων, τη νομιμότητα των πράξεων του Κοινοβουλίου που προορίζονται να

παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων. Η διάταξη αυτή αποσκοπεί να υποβάλει στον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή τις πράξεις που εκδίδει το Κοινοβούλιο στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚ, με τις οποίες θα μπορούσε να γίνει σφετερισμός των αρμοδιοτήτων των κρατών μελών ή των λοιπών θεσμικών οργάνων ή υπέρβαση των ορίων που έχουν χαραχθεί στις αρμοδιότητες αυτών που τις εξέδωσαν (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 25). Αντιθέτως, πράξεις που ανάγονται απλώς στην εσωτερική οργάνωση των εργασιών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (προπαρατεθείσα διάταξη Groupe des droites européennes κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σκέψη 11, προπαρατεθείσα διάταξη Blot et Front national κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 11, και απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 1993, C-314/91, Weber κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-1093, σκέψη 9). Υπάγονται σ' αυτή την κατηγορία πράξεις του Κοινοβουλίου οι οποίες είτε δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα, είτε παράγουν έννομα αποτελέσματα μόνον εντός του Κοινοβουλίου όσον αφορά την οργάνωση των εργασιών του και υπάγονται σε διαδικασίες ελέγχου που ορίζει ο κανονισμός του (προπαρατεθείσα απόφαση Weber κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 10).

44 Επιβάλλεται, εκ προοιμίου, η παρατήρηση ότι η συμφωνία-πλαίσιο εγκρίθηκε στις 5 Ιουλίου 2000 από την πλειοψηφία των μελών του Κοινοβουλίου και πρέπει επομένως να θεωρηθεί, προκειμένου για την εξέταση του παραδεκτού, πράξη του ιδίου του Κοινοβουλίου.

45 Επιβάλλεται, εν συνεχεία, να εξεταστεί αν μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα που βαίνουν πέραν του πλαισίου της εσωτερικής οργανώσεως των εργασιών του θεσμικού οργάνου.

46 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται, συναφώς, ότι η συμφωνία-πλαίσιο ρυθμίζει τα δικαιώματα προσβάσεως του Κοινοβουλίου και των μελών του σε κάθε πληροφορία που διαθέτει η Επιτροπή και που αποτελεί αντικείμενο σχετικής αιτήσεως του Κοινοβουλίου ή ενός από τα μέλη του. Η ρύθμιση αυτή έχει γενικό και οριστικό χαρακτήρα. Επιπλέον, η συμφωνία-πλαίσιο και ειδικότερα το παράρτημά της 3 έχει ως κύριο αντικείμενο όχι απλώς τη ρύθμιση της ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ

των δύο θεσμικών οργάνων ως τέτοιων, αλλά τον περιορισμό του ατομικού δικαιώματος των μελών του Κοινοβουλίου να υποβάλλουν ερωτήματα και να ασκούν έλεγχο δυνάμει του άρθρου 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ. Η συμφωνία-πλαίσιο θέτει αθέμιτους περιορισμούς στη βουλευτική ιδιότητα των αιτούντων και, ειδικότερα, στις αντίστοιχες εξουσίες ελέγχου έναντι της Επιτροπής. Η τήρηση από τους αιτούντες των υποχρεώσεων που τους επιβάλλονται κατ' αυτόν τον τρόπο συνιστά παραβίαση της Συνθήκης, των διατάξεων του δημοσιονομικού κανονισμού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του κανονισμού του Κοινοβουλίου.

47 Οι ισχυρισμοί που διατυπώνονται κατ' αυτόν τον τρόπο προβάλλονται, στην ουσία, προς στήριξη του ισχυρισμού ότι η συμφωνία-πλαίσιο στερεί τους μεμονωμένους βουλευτές της δυνατότητας να ζητούν από την Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, τη διαβίβαση εμπιστευτικών πληροφοριών, οπότε να υφίσταται μεταβολή η νομική τους κατάσταση.

48 Από το γράμμα των διατάξεων της συμφωνίας-πλαισίου, ιδίως δε από το σημείο 1 και τα σημεία 1.1, 1.3 και 1.4 του παραρτήματός της 3, που επιβεβαιώνεται συναφώς από τις συνθήκες υπό τις οποίες εκδόθηκε και οι οποίες επιτρέπουν να φωτιστεί ο σκοπός αυτής, προκύπτει ότι η εν λόγω συμφωνία-πλαίσιο δεν αποσκοπεί να θέσει περιορισμούς στο δικαίωμα των βουλευτών να υποβάλλουν μεμονωμένως ερωτήματα, αλλά μόνον να καταστήσει δυνατή την άσκηση εκτενέστερου ελέγχου των δραστηριοτήτων της Επιτροπής από το Κοινοβούλιο, με τη χορήγηση από αυτήν εμπιστευτικών πληροφοριών, των οποίων η διαβίβαση δεν ρυθμιζόταν προηγουμένως.

49 Το γεγονός ότι η συμφωνία-πλαίσιο προβλέπει ότι ορισμένες πληροφορίες μπορούν να χορηγηθούν μόνο στις κοινοβουλευτικές αρχές που προβλέπει το σημείο 1.4 του παραρτήματός του 3 — δηλαδή στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, στους προέδρους των ενδιαφερομένων κοινοβουλευτικών επιτροπών, στο γραφείο και στη διάσκεψη των προέδρων — δεν στερεί τους μεμονωμένους βουλευτές του δικαιώματός τους να υποβάλλουν ερωτήματα στην Επιτροπή και να λαμβάνουν απαντήσεις από αυτήν, το οποίο συνεπάγεται, ενδεχομένως, τη διαβίβαση εμπιστευτικών πληροφοριών,

όπως συνέβαινε πριν από την έκδοση της εν λόγω συμφωνίας-πλαισίου. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι η εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή κατά τη λήψη αποφάσεως σχετικά με την κοινοποίηση εμπιστευτικών πληροφοριών ως απάντηση σε ερώτημα που υποβάλλει ένας μεμονωμένος βουλευτής, δυνάμει του άρθρου 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ και σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας, δεν μνημονεύεται, ούτε καν έμμεσα, στη συμφωνία-πλαίσιο.

50 Αντιθέτως, όταν η αίτηση για τη διαβίβαση εμπιστευτικών πληροφοριών προέρχεται από το Κοινοβούλιο, δηλαδή από μία από τις κοινοβουλευτικές αρχές που προβλέπει το σημείο 1.4 του παραρτήματος 3 της συμφωνίας-πλαισίου, η διαβίβαση των πληροφοριών αυτών από την Επιτροπή ρυθμίζεται στο εξής από τις διατάξεις της συμφωνίας-πλαισίου.

51 Επομένως, εκ πρώτης όψεως, η συμφωνία-πλαίσιο, που περιορίζεται να ρυθμίζει τις σχέσεις μεταξύ Επιτροπής και Κοινοβουλίου, δεν μετέβαλε τη νομική κατάσταση των μεμονωμένων βουλευτών όσον αφορά το δικαίωμά τους που προβλέπει το άρθρο 197, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, δεν θίγει το δικαίωμα που διασφαλίζει η διάταξη αυτή και δεν παράγει, συνεπώς, έννομα αποτελέσματα έναντι των κατ' ιδίαν βουλευτών.

52 Όπως διαπιστώθηκε εκ πρώτης όψεως, η συμφωνία-πλαίσιο δεν περιέχει περιορισμό του δικαιώματος των κατ' ιδίαν βουλευτών να υποβάλλουν ερωτήματα στην Επιτροπή. Επομένως, ο ισχυρισμός των αιτούντων, ότι το έγγραφο με τίτλο «Practical Guide to the Framework Agreement» (ανωτέρω, σκέψη 14) επαληθεύει «τον φόβο τους» ότι η Επιτροπή επικαλείται τη συμφωνία-πλαίσιο για να θέσει περιορισμούς στο εν λόγω δικαίωμα είναι αλυσιτελής.

53 Επομένως, ελλείψει σοβαρών στοιχείων που να επιτρέπουν να θεωρηθεί ότι το παραδεκτό της προσφυγής στην κύρια δίκη δεν αποκλείεται, η παρούσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 15 Ιανουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf